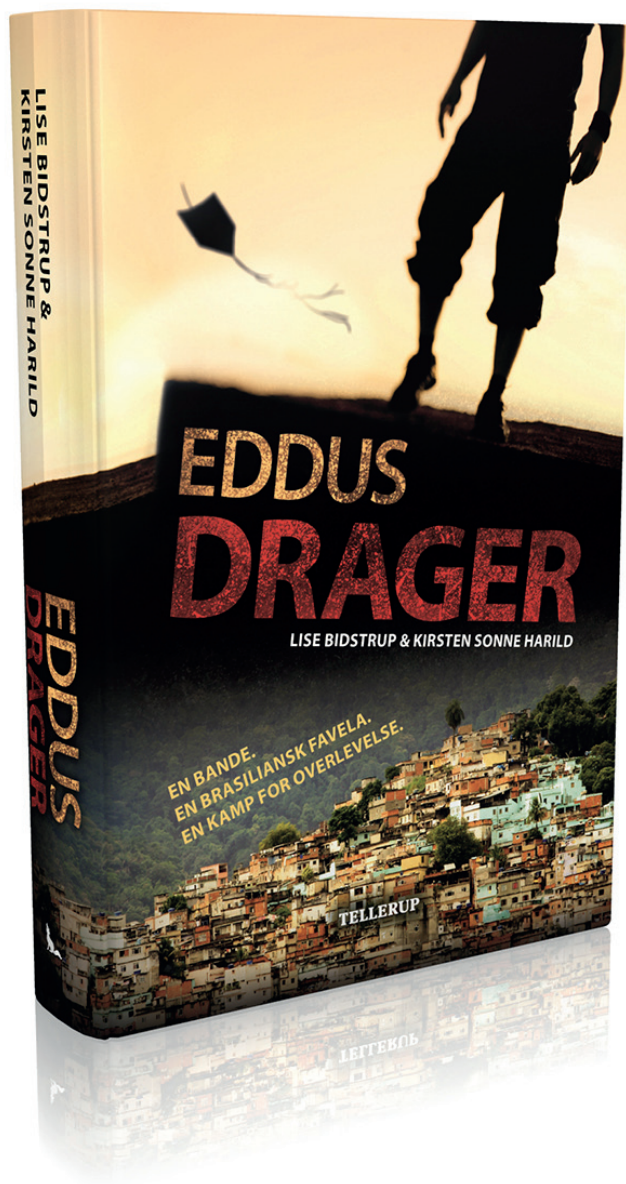

LÆS STARTEN AF:

EDDUS DRAGER

1.

Han løber ned ad den smalle smøge. Hjertet banker hårdt, og benene ryster en smule. Men han smiler for sig selv. Foran ham smutter et par af de andre drenge om hjørnet. Han kan ikke se dem i mørket, men han kan høre deres fodtrin. Et knald giver genlyd mellem husenes mure. Eddu sætter farten op.

Smøgen er så smal, at to mennesker ikke kan passere hinanden, uden at deres skuldre mødes i en let berøring. Han lytter, mens hans ben fører ham videre. Han kan ikke høre nogen bag sig. Måske lykkedes det at ryste dem af. Han slår hænderne sammen i begejstring. Hvor er de dumme.

I samme øjeblik stivner han midt i en bevægelse. Han

EDDUS DRAGER

er lige ved at snuble. Skikkelserne er ikke mere end ti meter væk, og med vilde armbevægelser, der dårligt kan skelnes i den dunkle smøge, signalerer de, at han skal stoppe. Være stille.

Eddu lister sig længere frem, forsigtigt, til han kommer op på siden af sine kammerater. Den ene peger tavst om hjørnet. Eddu behøver ikke kigge frem bag muren for at vide, at politiet er på den anden side. Hans hjerte banker endnu kraftigere. Han kan mærke hvert eneste slag krybe op langs nakken og dunke i baghovedet. Han vender sig og kigger mod det sted, han kom fra. Hvis de to betjente, der opdagede ham, er fulgt efter, bliver de fanget. Der er ingen vej ud. Kun frem og tilbage. Smøgen er kilet ind mellem bygninger, der med blottede mursten og krakeleret beton hæver sig mod nattehimmelen. Husene er kun to-tre etager høje, men lige her, hvor Eddu og de andre står, er der ingen afsatser eller vindueskarme, der gør det muligt at flygte over tagene.

Drengene står i tavshed. Eddu læner sig op ad muren og ignorerer den klump af størknet beton, der borer sig ind i ryggen. Sekunderne snegler sig af sted. Der kommer ingen stormende ned gennem smøgen bagfra. En af de andre drenge strækker forsigtigt hals, så han kan

EDDUS DRAGER

se ud på det lille torv. Eddu holder vejret.

Drengen smiler, så hans hvide tænder tegner streger i mørket. Så er de væk. Eddu kan mærke følelsen af overmod og spænding vende tilbage. Sammen lister drengene længere frem. Der er ingen at se på torvet. Normalt summer kvarteret af liv, musik og mennesker på denne tid, men så snart det første skud lød, forsvandt alle.

Bortset fra drengene og politiet.

Eddu vinker de to andre efter sig. Han kender Complexo do Barraco som sin egen bukselomme, og han har en temmelig klar ide om, hvor politiet er på vej hen.

Igen knalder pistoler fra et sted i nærheden. Det var salver denne gang. Fra flere våben. På hurtige ben drejer Eddu skarpt om et hjørne og ned ad endnu en smal smøge. Der er trapper, og han tager alle trinene i ét hop. Han ved, at han er den hurtigste, og hvis de skynder sig, kan de nå at komme foran politiet. Han snubler om det næste hjørne og skraber overarmen på den rå mur. Uden at tage sig af det fortsætter han. Venstre. Venstre. Højre. Da muren på venstre side ophører, stopper han. Lyden af hans venners fodtrin irriterer ham. De larmer alt for meget. Politiet skal være døve for ikke at opdage dem. Uden at vende sig vifter han hidsigt til de andre. Lyden forstummer omgående.

EDDUS DRAGER

Eddu stikker hovedet frem og kigger ud på den lille plads, hvorfra der om morgenen er en fantastisk udsigt over Rio de Janeiro. Han kan se skikkelserne komme op ad den hullede asfaltvej. De forreste bøjer i knæene, mens de går, og skanner området med spidsen af deres geværer. Bag dem kommer resten af politienheden.

Han kan mærke hadet blusse, da han ser deres omrids. De har intet at gøre her. Alt var fredeligere og enklere, før de kom. Han vinker sine venner frem og viser med tavse håndbevægelser, hvor mange betjente der nærmer sig. Han griber sin pistol, som han i flugten havde stukket ned i bukselinningen, og nikker til sine venner.

I samme øjeblik træder de frem og skyder mod politiet. Eddu mærker med tilfredshed den stærke rekyl fra våbenet. De skyder ikke for at ramme. Ikke denne gang. Lige nu er det et spørgsmål om at vise, at de uniformerede ikke er velkomne. Så snart hans finger letter trykket på aftrækkeren, kaster Eddu sig tilbage i ly bag husmuren. De andre følger efter, og i en blanding af eufori og frygt spæner de væk fra torvet. Politiets geværer flænger mørket med høje smæld, der automatisk får drengene til at sætte farten endnu mere op.

De styrter gennem labyrinten af smalle smøger, der

EDDUS DRAGER

ligger som et net af blodårer mellem husene. Flere skud slutter sig til symfonien, og Eddu konstaterer på lyden, at andre fra banden er stødt til. Det ændrer fuldstændig magtbalancen. Politistyrken har ikke en chance, når den angribes fra flere sider. De nytilkomne politifolk, der dagen igennem har brugt så meget energi på at understrege, at det er dem, der styrer Complexo do Bar-raco, vil med sikkerhed blive tvunget til at acceptere, at kontrollen i området ikke er noget, man bare kommer og hævder at have ejerskab over.

Drengene kommer til et hus, der endnu ikke er færdigbygget. Det har stået med nøgne mure og uden tag i flere måneder, og banden har gennem længere tid brugt det som skjulested. Hurtigt løber de ind gennem det, der på et tidspunkt vil blive til et køkken, videre gennem stuen, hvor gulvet stadig består af hårdstampet jord, og ind i det bagerste værelse, hvor et hul nederst i muren fører ud til en lille grøn trekant, der ligger som et stykke glemt jord mellem bygningerne.

De tre drenge stiller sig helt tæt op ad hinanden på den trange plads. Eddu forsøger at få sin vejtrækning ned i et roligere leje. En af de andre bøjer sig forover, som om han skal kaste op, men der kommer ikke noget. De smiler triumferende til hinanden. Politiet fol-

EDDUS DRAGER

ler rundt som en flok kakerlakker i et syltetøjsglas. De bliver med garanti til grin, både over for den styrke, de har overtaget Complexo do Barraco fra, og blandt indbyggerne i området.

Hundene overtager lydtapetet i den mørke nat. De gør hidsigt og kontinuerligt. Det virker, som om skyderiet er døet hen.

Eddu trækker vejret dybt ind for at sætte en endelig stopper for forpustelsen, og lægger pludselig mærke til, hvor ildelugtende skjulestedet er. Nogen har ganske tydeligt været tvunget til at holde sig skjult så længe, at de har været nødt til at besørge i trekanten. Don bliver stiktosset, hvis han hører det. Det er det bedste skjulested i denne del af Complexo do Barraco, og nu er der næsten ikke til at være for stanken.

„Fuck, hvor her stinker,“ siger en af de andre lavmælt.

Eddu kan ikke se hvem i mørket.

„De er stoppet.“

Denne gang genkender Eddu Leos stemme.

„Kæft, jeg flipper ud, hvis der er kommet lort på mine sneakers,“ fortsætter Eddu.

De andre griner sagte. For ti minutter siden var de bange for at dø, og nu er de nervøse for, om de har trådt i en lort.

EDDUS DRAGER

Eddu bukker sig og kravler igennem den lille åbning ind til det ufærdige hus. Et enkelt skud knalder, men han kan høre, at det er et godt stykke væk. Han sveder. Selv om det er nat, er varmen stadig tung og fugtig.

„Hvad nu?“

De to drenge kigger spørgende på Eddu. Han kan ikke lade være med at føle et strejf af stolthed over, at de ser ham som leder i deres lille gruppe. Han ved godt, at det er naturligt, fordi de begge har været med i banden i kortere tid end ham, men alligevel er det ikke en selvfølge. De er alle sammen lige gamle. Omkring femten. Så hvem som helst af dem kunne være leder.

Inden han når at sige noget, bryder en hurtig skudsalve atter stilheden. Der bliver svaret med pistolskud. Eddu er vokset op i Complexo do Barraco, så ud fra lyden kan han høre, hvilke våben der affyres. Den første salve var politiet. Det var banden, der tog genmæle.

Lyden kommer fra et sted længere oppe ad bjergsiden. Eddu sætter i løb. Man lader ikke de andre i stikken. Banden er en familie, der passer på hinanden.

„Kom!“

De styrter gennem de smalle smøger og kommer hurtigt ud på den hullede asfaltvej. Eddu trækker sin pistol. De løber direkte mod kampen, så han skal være klar.

EDDUS DRAGER

Der lyder et højt råb. Flere våben affyres. De skarpe knald, der engang fik Eddu til at krympe sig, opildner ham blot til at sætte farten yderligere op.

Pludselig brager et skud lige i nærheden. De kæmpende har ændret retning. Eddu kigger hurtigt bagud for at sikre sig, at de to andre følger ham, og i en hurtig bevægelse kaster han sig ind i skyggerne af en smøge, der lugter forfærdeligt af pis. I ly af mørket standser de og vender opmærksomheden mod vejen.

Tunge fodtrin.

Politiet.

Eddu trækker vejret dybt ind. De er på vej. De går lige i armene på ham og de to drenge. I et splitsekund forestiller Eddu sig, hvordan han peger pistolen mod en af betjentenes hoved, mærker det hurtige ryk i hånden, når han trykker på aftrækkeren, og ser manden falde om.

Billedet forsvinder hurtigt. De har fået tydelig ordre fra Don, om at de ikke må dræbe. Det er udelukkende en opvisning i territorialt ejerskab. Hverken mere eller mindre. Den nye politienhed skal vide, at de ikke kan kontrollere andet end overfladen i Complexo do Baraco.

Gruppen af kampklædte mænd næsten svæver forbi

EDDUS DRAGER

ude på gaden. Deres bevægelser minder Eddu om rovdyr, lige inden de nedlægger et bytte. Men han ved, at sammenligningen er forkert, for politiet er på vej væk. De trækker ned mod deres biler. I morgen vil banden hævde, at de jagede politiet på flugt, og i nyhederne vil politiet fortælle, at de har manifesteret sig i området og gjort det klart for de kriminelle, at de ikke accepterer bandernes tilstedeværelse. Alle vil føle sig ovenpå, i hvert fald udadtil. Men betjentene vil vide, at banden var dem overlegne, for det lykkedes dem ikke at fange nogen i den mørke labyrint.

Da bildørene smækker, og lyden af bilerne fortager sig, sænker Eddu skuldrene. Han har ikke lagt mærke til, hvor anspændt han har været, men nu slår det ham, fordi kroppen pludselig tillader sig at slappe af. Han sender et smil til de to andre drenge.

„Kujoner,“ triumferer den ene, og der bliver langet high fives rundt.

„Eddu!“

Han kigger i retning ad råbet.

„Eddu!“

Der er noget foruroligende i stemmen. Det er ikke den overstadige glæde, som alle fra banden burde føle i dette øjeblik. Eddu sætter i løb op ad gaden. En lil-

EDDUS DRAGER

le gruppe står i kreds. Flere ansigter vendes mod ham, men i det dunkle lys kan han ikke tyde deres ansigtsudtryk.

Han bryder gennem kredsen med hjertet dunkende i brystet.

En lille krop på jorden.

Eddu synker ned på knæ, og hiver Luis op i sin favn. Han vender den lille dreng rundt, så deres ansigter mødes. En tynd stribe blod løber ud af Luis' ene mundvig. Alt stopper i Eddu.

Hjerteslag.

Vejrtrækning.

Der eksisterer ikke andet end hans lillebrors blide ansigt.

Luis åbner øjnene halvt og ser op mod Eddu, der er alt for bevidst om den klistrede varme væske, der gennemvæder hans hænder, som holder om den spinkle krop.

„Jeg ville ikke have, at den blev ødelagt,“ hvisker Luis, og kigger op mod himmelen.

Eddu følger hans blik. Op langs elmasten, et kort stykke ud på ledningerne.

Der hænger den. Dragen. Den tynde snor er viklet om elledningerne, og for enden danser den i nattebri-

EDDUS DRAGER

sen. Eddu lukker øjnene. Han ser den lysende, lyseblå form med sort mønster, der nærmest danner en stjerne-skud.

„Den ... hang fast.“ Luis hoster svagt. „Kuglerne ...“

Eddu lægger en hånd på hans kind og tysser blidt på ham. Han kan ikke tale på grund af klumpen i halsen. Han krammer sin lillebror tættere ind til sig og mærker det øjeblik, hvor alle Luis' muskler slapper af.

Så kan han ikke holde gråden tilbage. Den kommer som et heftigt og ukontrollerbart angreb. Han kigger op mod dragen, og alt omkring ham bliver forvrænget af tårerne.

EDDUS DRAGER

2.

Dragen.

Den var Eddus første. Han fik den af sin gamle onkel, André, da han fyldte fire. I tre hele dage i februar, fra solopgang til solnedgang, stod den gamle mand og den lille dreng ved siden af den blå vandtank på taget over køkkenet og brændte fodsålerne på den hede, sprukne beton. Tråden gnavede tynde, væskende sår i Eddus fingre. Han bed hul i kinden og smagte sit eget blod, mens han hev og sled. Gjorde sig umage som aldrig før. Musklerne i hans tynde overarme rystede og værkede af anstrengelsen. Men han ville ikke lytte. Han ville have sin nye drage højere op.

„Hiv! Giv slip! Hiv! Giv slip! Hurtigere, den skal dan-

EDDUS DRAGER

se!“ råbte André højt. „Se på de andre. Din skal højere op, Eddu! Hiv! Giv slip!“

„Onkel, se, hvor er den smuk! Det er *min* drage!“ råbte Eddu lykkelig. Tårerne stod i øjnene på ham, da det lykkedes. „Min drage skal være den bedste! Den bedste!“

„Men pas på ledningerne, Eddu! De er farlige,“ sagde André, da solen gik ned, og de selv gik mod døren til trappen for at hvile øjne og arme og spise Eddus mors duftende aftensmad. „Pas på ledningerne, min dreng.“

„Pas på ledningerne, Luis!“ havde han selv sagt til sin lillebror, da han gav dragen videre til ham for to år siden, da han selv var tretten, og Luis var fire. Luis havde modtaget den med samme mørkerøde farve i kinderne og samme sitrende, forventningsfulde blik som hans eget dengang. Han havde nikket, og Eddu havde fortsat. „Ledningerne spiser dragerne. Flår deres haler, flånser deres kroppe. Og vores drage må ikke dø, vel, Luis?“

„Jeg lover dig, jeg passer på den,“ havde Luis hvisket og havde taknemlig lagt armene om sin storebror og kinden mod hans bryst.

EDDUS DRAGER

Eddus øjne slipper den tilfangetagne drage i elmasten og kigger ned på lillebrorens ansigt.

„Luis,“ siger han stille og hulker. „Du skulle ikke være ude i mørket. Du havde lovet, at du ikke ville gå ud.“

Luis er stille. Hans blik er blevet stift, som om han har fået øje på noget langt væk. Det pibler stille ud af hans mundvige nu. Eddus tårer lander på hans kind og løber ned over halsen sammen med blodet.

„Luis ... Du må ikke dø!“ siger Eddu med bydende stemme. „Vi skulle så mange ting sammen. Vi kan lave en ny drage. Det er slet ikke svært. En helt mage til. Hører du, Luis! Det betyder ingenting.“

En lang skygge lægger sig over Luis' ansigt. Det er Leo. Han bøjer sig over de to brødre på jorden og lægger forsigtigt en hånd på Eddus skulder.

„Han er død, Eddu. De må have troet, han var en af os,“ siger han stille. „Der var to, der skød. Det var nogen af de nye folk. De gik for vidt.“

„Nej, nej, Luis er alt for lille til at være en af os, Han er kun seks år,“ siger Eddu uden at kigge op på sin ven. „Så meget kan man da ikke tage fejl.“

„Han lignede en af os i mørket. Silhuetter, du ved.“

De kommer løbende til nu. Hans mor er der. Hans far. To af hans andre små søskende. De er helt stille.

EDDUS DRAGER

Da Luis bliver revet ud af hans arme, synker Eddu sammen på jorden. Ingen siger noget til ham. Ingen tager fat i ham. Han løfter hovedet, kigger op og møder sin mors tavse blik. Ja, det er min skyld, siger han uden lyd. Og han kan se på hende, at hun er enig.

Han havde selv engang prøvet at kravle op i en af masterne. Men dengang var det lyst, og hverken politiet eller banden var i nærheden. Det var, kort før han var begyndt at sælge vand til turisterne for Don - og kort før han havde givet sin drage videre til Luis.

Eddu var blevet dristigere. Han var begyndt at se en udfordring i at føre dragen så tæt på kabelnettet som muligt uden at ramme. Han var selvsikker og modig. Han mestrede de største udfordringer med lethed, hurtighed og elegance. Legede med strømmen, som om det var nemmeste i verden. Dragen havde aldrig svigtet ham.

Det havde heller ikke været hans egen skyld, at dragen pludselig en dag alligevel var blevet viklet om masten. Det var en af naboernes sønner, der var kommet for tæt på ham og havde trukket ham med.

„Gå væk!“ havde Eddu råbt til ham og havde sparket efter ham, som om han var en syg, ildelugtende hund.

EDDUS DRAGER

Drengen havde bare grinet. Han var ligeglad, og hans drage var en af de små nemme. Ikke en af dem, man får af sin elskede onkel. Ikke en af dem, der ligger ved siden af ens seng hver nat.

„Hvorfor, Eddu?“ havde nabodrengen svaret. „Er du bekymret for din drage?“

„Du er bare misundelig,“ snerrede Eddu og prøvede at give ham en med sin spidse albue også.

’Snap’, havde det lydt, og nabodrengens snor havde fået fat i Eddus og havde i rasende fart trukket dragen mod masten, mens drengen råbte: „Hov, det må du sgu undskylde. Det var ikke med vilje. Det var dragen, der gjorde det.“

Eddu havde klatret op i masten med alle drengenes øjne hvilende beundrende på sig. Det var ikke en ufarlig mission, han havde begivet sig ud på. Det krævede mod og styrke. Og dødsforagt. Man kunne dø, hvis man rørte ved de ledninger. Og de var kun få centimeter fra at snitte hans hårstrå, da han rakte efter dragen og snoede den fri, så kun et lille stykke af halen måtte kappes.

Bagefter tævede Eddu naboens dreng, så han kastede blod op og brækkede sin dragehånd og ikke kom ud af huset i flere dage, og kort efter blev Eddu da også kon-

EDDUS DRAGER

taktet af Don. Han kunne godt bruge modige drenge, sagde han. Drenge, der havde styrke nok til at lade være med at gå i skole for i stedet at bruge dagen på at sælge en masse vand til turisterne og tjene så mange penge som muligt på det.

Penge til Don.

Eddu sover ikke i mange nætter efter Luis' død.

„Undskyld, mor,“ forsøger han flere gange at sige, når han er alene med hende i køkkenet, eller møder hende på trapperne. Men der kommer ingen lyd, kun stille, varm luft ud af hans mund. For hver gang han ser op og møder hendes øjne, mister han modet. Han ved det jo godt. En undskyldning bringer ikke Luis tilbage. Der er kommet et stort, sort hul imellem dem, og det eneste, der gør Eddu rolig er at søge ud til banden igen. De tager imod ham, trøster ham. Bekræfter ham i, at det først og fremmest er politiets skyld, at hans lillebror er død.

„De er nogle svin,“ siger Leo og et par af de ældste af drengene. „De skal ikke komme her og skyde vores brødre ned som fugle fra himmelen. Men vi kan ikke gøre noget. Ikke nu. Don siger, vi skal lade det ligge. Åben krig mod politiet skader os selv for meget.“

EDDUS DRAGER

Leo kigger på Eddu. „Du skal nok få hævn på et tidspunkt. Det lover jeg. Vi glemmer ikke, hvad de har gjort.“

Eddu sparker et par sten ned ad den stejle bakke, Han forstår godt, at de ikke kan gøre noget nu, siger han. Men hævn ville være godt. Han kan ikke finde ud af at få sin mors tilgivelse. Han kan aldrig gøre sig fortjent til den.

Men hævne, det kan han finde ud af.

EDDUS DRAGER

3.

„Du kom.“

Eddu kan mærke sit hjerte slå et ekstra slag, da han ser Paula. Hun har den røde top på og et par korte cowboyshorts. Hendes sorte, bølgende hår er sat op i en løs hestehale. Han går et skridt hen mod hende og vil trykke hende ind til sig i et kys. Han har brug for nærhed.

Hun trækker sig væk. Ikke voldsomt, men afvisningen sender alligevel et sug af kulde gennem hans krop.

„Det er gået for vidt,“ siger hun stille uden at kigge på ham.

Han vender sig og kigger ud over Complexo do Barraço, der ligger under dem. Lysene fra husene ligner stjer-

EDDUS DRAGER

ner, der er dalet ned på jorden. De skinner side om side i en tæt mælkevej.

Han ved godt, at det er for langt ude det hele. Han mærker det hver dag i sin mors bundløse sorg og i sin fars tavse vrede. De har ikke sagt noget til ham om Luis' død, men det behøver de heller ikke. Skylden æder ham op indefra.

„Det var ikke os,“ begynder han. „Politiet ...“

Paula tager fat i hans skulder og vender ham rundt. Han lader hende gøre det, på trods af at han er meget stærkere end hende.

„Politiet ville aldrig have skudt, hvis ikke I havde op-
hidset dem,“ siger hun bestemt.

Eddu bider mærke i, at hun giver hele banden skylden for det, der skete. Ikke kun ham, og det trøster ham på en sær måde. Han kigger hende direkte i øjnene. Hun er vred, men under vreden kan han skimte en bange pige. Han kan mærke, at tårerne presser sig på. Han kan ikke græde andre steder. Forældrene nægter at give trøst, og sammen med banden må han gøre sig hård for ikke at virke svag. For ikke at miste fodfæste.

Kun sammen med Paula tør Eddu vise følelser.

Da den første tåre triller ned langs hans næse og lægger sig i mundvigen, ændrer hendes ansigtsudtryk

EDDUS DRAGER

sig. Hun lægger armene om hans hals og hviler hovedet mod hans brystkasse. Hulkene kommer stille og rytmisk. Eddu lægger armene om hende og spænder i musklerne, så de smelter sammen. Der er ingen lyd på hans sorg. Blot strømmen af tårer, der aldrig synes at ville stoppe.

De står sådan i nogen tid. Det er Paula, der er den første til at flytte på sig. Hun tager ham i hånden, og sammen går de hen til det gamle bilvrug, der står i bunken af sten lige her, hvor bjerget gør et knæk og skrår stejlt nedad. Det er deres sted, hverken smukt eller prangende, men her er roligt. Ingen kommer herop, for der er intet at tage sig til. De sætter sig på den rustne, bulede køler og kigger ud over mylderet af huse, der ligger hulter til bulter under dem.

Deres fingre er stadig flettet sammen.

„Jeg skal hjem, inden min far begynder at undre sig,“ siger Paula.

Eddu nikker, og mærker et skarpt stik i maven. De er altid på lånt tid. Paulas forældre har for længe siden forbudt hende at se ham, på trods af at de har kendt hinanden hele livet. Så snart han begyndte som vandsælger for Don, havde Paulas far med håndfaste lussinger bekendtgjort, at hun ikke måtte være sammen

EDDUS DRAGER

med Eddu mere. Allerede dengang havde hendes far set, hvor det bar hen, og han ville for enhver pris beskytte sin datter.

Det var fire år siden. Deres forhold var bestemt til at være hemmeligt, og i rolige stunder fik Eddu næsten angstanfald, ved tanken om at Paula måske en dag ville følge sin fars ordrer. Når alt kom til alt, kunne han faktisk ikke forstå, at Paula holdt ved ham. Han ville aldrig sætte ord på det, men han følte sig på en sær måde bæret over, at han fik lov til at være en del af hendes liv.

De sidder i stilhed i den lumre aften. Eddus tanker flakker. Der er sket så meget, siden de var børn. Livet har ledt dem ind på hver sin vej. Sammen.

Sådan er alt så uforudsigeligt. Den dag han mødte Leo, havde han ingen ide om, hvad der ville følge. De var bare to drenge, der opdagede, at de nød hinandens selskab.

„Hej.“

Eddu fjernede et øjeblikket øjnene fra sin drage, der hang højt og stabilt på himmelen. Foran ham stod en dreng på hans egen alder. Han var sikker på, at han ikke havde set ham før. De kæmpe fortænder og det uglede halvlange hår ville han have lagt mærke til, tænkte han.

EDDUS DRAGER

„Hej,“ svarede Eddu.

„Den er flot,“ sagde drengen og kiggede op mod dragen.

Eddu nikkede. „Jeg har selv lavet den.“

Drengen slog et imponeret klik med tungen. Oprigtigt imponeret.

„Går du i tredje?“ spurgte drengen.

Igen nikkede Eddu. „Men jeg gider ikke. Jeg hader skolen. Jeg vil hellere flyve drage.“

Drengen slog sig ned på stenmuren ved siden af Eddu. „Det havde jeg næsten gættet,“ sagde han med et skævt smil. „Ellers ville du jo ikke have stået her nu.“

Eddu grinede. Han var sgu ikke så tosset, ham drengen. Klokkeren var ti om formiddagen, så alle børn, der var på gaden nu, burde nok være i et klasselokale.

„Og dig?“

„Også tredje,“ svarede han. „Jeg hedder Leo.“

„Eddu,“ sagde Eddu. „Vil du prøve?“

Leo sprang ned fra muren, næsten inden Eddu havde afsluttet sætningen. De kiggede begge op i luften. Dragens hale dansede i vinden. Eddu arbejdede lidt med snoren for at få den højere op. Hiv. Giv slip. Hiv. Giv slip. Så rakte han snoren hen til Leo, stadig med blikket på dragen. Deres fingre strejfede hinanden, da Leo

EDDUS DRAGER

overtog kontrollen. Dragen lavede et par heftige bevægelser, dykkede nogle meter, men fangede hurtigt brisen igen. Leo arbejdede øvet med snoren.

Eddu satte sig på stenmuren og svingede med benene.

Det var en sorgløs tid. Dengang de pjækkede og satte drager op. Masser af latter.

Senere kom Don og meget forandrede sig. Både dagene og drengene.

„Jeg må gå.“

Paulas stemme bryder Eddus tanker. Han klemmer hånden hårdt i. Han vil ikke slippe hende. Hun læner sig mod ham, og deres læber mødes.

„Jeg ville ønske ...“ begynder Eddu, men går i stå.

Paulas øjne borer sig ind i hans. „Jeg ved det godt, men du ved også, at den eneste måde er, hvis du bryder med banden.“

Eddu kigger ned i jorden. De har snakket om det så mange gange før, men han er ikke i stand til at vælge. Han vil have det hele.

De rejser sig og følger den smalle, fladtrådte jordsti op mod vejen. På det vanlige sted skilles de. Paula går til højre, og Eddu til venstre. Hvis de bliver set sammen, er det slut, og det kan Eddu ikke bære at tænke på, så han

EDDUS DRAGER

tager alle forholdsregler, når han skal mødes med Paula.

Det er som et spil, hvor selv det mindste brud på reglerne vil få fatale følger.

4.

Eddu er ikke kommet langt ned ad bakken, da en silhuet pludselig træder frem fra den sorte gyde bag markedet og vifter ad ham med hurtige bevægelser.

„Leo?“ spørger Eddu ud i natten og kniber øjnene sammen.

Intet svar.

Men så bryder en sød lugt af hårvand og amerikanske cigaretter igennem den varme fiskedamp fra asfalten, og det gule lys fra nærmeste hustag rammer mandens ansigt oppefra. En lang, smal næse, et slikket ansigt og to blanke, tegnede øjenbryn træder frem. Det er ikke til at tage fejl af.

„Don?“ siger Eddu stille og begynder at fryse lidt. Hvad vil han?

EDDUS DRAGER

„Nå, Eddu. Vi skal vist have en lille snak, du og jeg. Det kunne du godt trænge til, ikke?“ siger den metal-liske stemme.

„Ved ikke,“ siger Eddu og venter stadig usikker på at kunne aflæse Dons hensigt med at opsøge ham alene. Uden de andre fra banden. En besked udelukkende til ham?

Det plejer han ikke.

Har han set ham sammen med Paula?

„Jeg ved jo, du trænger til trøst, er det ikke rigtigt ... min dreng?“ siger han og kommer meget tæt på Eddu. Så tæt, at ansigtet flyder ud for hans blik. „Jeg ved, de skød din bror. Jeg ved, hvor hårdt det er. Og du trænger til omsorg.“

Eddu kigger ned i den mørke gade og svarer ikke.

„Men Eddu ...“ fortsætter Don og knipser sit skod ud over skrænten på den anden side af gaden. Han fisker en ny op af pakken med sine lange hvide fingre. Neglene skinner spidse og porcelænsagtige. Guldlighteren flammer op foran hans ansigt og afslører, at han smiler. Et ubehageligt, koldt smil. Et Don smil.

„Hende pigen ... er det Paula, hun hedder? Ja, hun er en lækker lille sag. Men, Eddu, hun er ikke sund for dig nu. Hun vil få dig til at miste fokus. Fokus, Eddu.

EDDUS DRAGER

Kan du huske, hvor mange gange, vi har talt om dette? Også da du var helt lille og lige var kommet til mig?“

Nu nikker Eddu. Ja, det husker han. Men det var jo ikke meningen, at han skulle blive set med Paula. Han har ikke lyst til, at hverken banden eller Don skal vide noget om hende. Det gør ham sårbar. Det gør *hende* sårbar. Han vil have Paula for sig selv. Han vil beskytte hende. Det skal ikke gå hende som Luis.

„Fokus, drenge! Hold hele tiden jeres øjne på tegnebogen, Kan du huske det? Eddu? Kan du huske det?“ griner Don, løfter hagen og blæser tynd røg ud af sin lille mund. „I gjorde det sgu meget godt. Stakkels fede gringoer. De havde ikke en chance. De svedte og tørstede som heste, og de syntes, I var yndige.“

Det bedste sted var foran stationen. Når turisterne slap svedige og rødmossede ud fra kabelbanens lummerhede og stod med deres fedtede kort og prøvede at koncentrere sig om at finde vej. Taskerne åbne. Pengepungene. Drengene arbejdede i hold. To og to. De smilede og dansede om deres ofre.

„Hello, hello, water, water!“ råbte de på skift ind i deres forvirrede ofres ører. Det var så nemt også at snyde lidt ekstra fra dem. Måske hele den fede, spækkede pung. Godt med dollars i det yderste rum.

EDDUS DRAGER

Det var sjovere end at gå i skole. Det var sjovere end dragelegene.

„Ja, vi forstår hinanden, du og jeg, Eddu,“ siger Don og viser sine lange blottede tandhalse. Det lugter råddent fra dem.

Eddu ryster minderne af sig og venter stadig. Hvad vil Don ham?

„Det korte af det lange er, Eddu. Du kan ikke holde fokus med hovedet nede i pikken, vel? Du kommer til at udsætte os alle, dine venner, din familie, for fare, hvis du holder den kørende med hende. Tro mig, jeg har set det ske før. Same old shit, Eddu.“

Dons amerikanske accent er afskyelig, det kan selv Eddu høre.

„Vi har sgu ikke råd til det, du.“

„Okay,“ siger Eddu og trækker på skuldrene.

„Og husk på. Det kan jo også blive farligt for hende i det lange løb. Ligesom det blev farligt for din lillebror, den stakkel.“

Han kaster den halve cigaret på jorden og kvaser den med sin hårde lædersål.

Eddu synker uden at lukke munden. Hans hjerte pumper så hårdt, at det suser i ørerne.

Truer Don ham?

EDDUS DRAGER

„Noget andet er, Eddu, at Leo og de andre er lidt bekymrede for dig. Altså med hensyn til din vrede over for politiet.“

„Okay,“ siger Eddu stille og knytter sine hænder.

„De frygter, at du vil prøve at tage hævn. Altså sådan for alvor.“

Pause. Ny smøg op af pakken. Røgen svider i Eddus øjne og får dem til at løbe i vand.

„Vi kan sgu ikke have, at din lille private krig kommer til at ødelægge noget for os her i området, forstår du? Vi har klare aftaler.“

Eddu hverken nikker eller svarer. Der kommer mere.

„Mit råd er, at du støtter dig til Leo lige nu. Han ved, hvad der er bedst for dig. Du kan stole på ham. Han passer på dig. Og han gør ikke noget uovervejet. Ham og banden kan du regne med ... Ligesom dengang, Eddu. Du ved vist godt, hvad jeg tænker på, ikke?“

Eddu nikker langsomt. Jo, han ved, hvad Don tænker på.

De var først lige begyndt på at sælge vand, da Don opfordrede dem til at prøve at score ekstra på de rigtig fede gringoer. Dem, der var så plagede og forpustede af kombinationen af temperatur og kropsvægt, at deres

EDDUS DRAGER

bevægelser og reaktioner var langsomme.

Ekstra privilegier i form af bedre pladser. Bedre arbejdstider.

Eddu ville gøre alt, ikke kun for privilegierne, men også ganske enkelt for at få Dons positive opmærksomhed. Få ros. Være stolt.

Han stod med en tung, tyk amerikanertegnebog i hånden og skulle til at løbe hen ad det smalle fortov på sine bare fødder. Rundt om stationshjørnet, ned ad smøgen bag boderne. De andre var med. De jernede af sted. Små og hurtige. De var ikke forpustede, de kendte alle vejen. Og Eddu mente også, han kendte alle kantstenene og alle de mindste buler og løse sten på ruten. Det lovede godt for dagens største rov, men han skred i en flaske, der pludselig lå der, og han faldt, så lang han var.

Nogen råbte bag ham. En betjent havde overværet gerningen og havde sat efter dem sammen med det prustende offer. De havde aldrig nået ham, hvis han bare var løbet. Men Eddu kunne ikke. Hans fodsål var flænset af glasset, og benet var lammet helt op til hoften.

Det var Leo, der havde reddet ham. Han havde ikke alene haft overskud til at komme tilbage og tage pungen ud af hånden på ham. Han havde også haft over-

EDDUS DRAGER

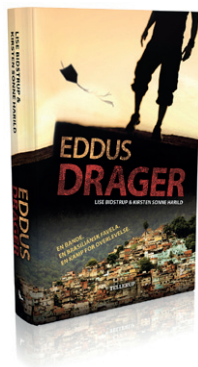
skud til at aflede betjenten, så de andre stille og roligt kunne vende tilbage og samle ham op og hjælpe ham hjem.

„Ja, jeg kan se, du ved, hvad jeg tænker på. Ser du, Eddu, dét er omsorg og tryghed. En stille flugt fra politiet ... med vennerne. Det er den, du har brug for lige nu. Ikke krig.“

Eddu skal lige til at sige noget, men Don lægger sine lange, hårde fingre på hans skulder.

„Ja, men så siger vi det. Jeg er glad for, at vi forstår hinanden, Eddu. Du vil altid være en af mine bedste drenge.“

Og så vender han sig og forsvinder ned ad skræntens snoede sti. Ned i mørket.

Køb bogen
online på
www.tellerup.dk